

TESTIMONY ID: 299

AGE: 35

AGE RANGE: 31-35

GENDER: f

MARITAL STATUS: married

REGION: Zaporizhzhia region

OCCUPATION STATUS: Occupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: no

EDUCATION: Higher education (Bachelor)

DATE OF TESTIMONY: 2022-06-11

DATE RANGE: 2022 Summer

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

Waking up on February 24 from explosions at 5 in the morning and my husband's shout that a war had begun, I did not believe that such a thing was possible in the 20th century with us in this civilized world, but it was not really true. For 1 hour I sat on the sofa and looked at the ceiling and did not know what to do, where to run??? I ran to the store, bought what I needed and began to wait for what to do next. During the first days of the full-scale war, my main decision was the question of displacement: whether to move or stay in my settlement, whether to go abroad, or to evacuate my children and relatives. The decision to stay was connected with the loss of home, property, and separation from loved ones. I did not go to work for two weeks. Later, they started turning off the lights, water, communication, the store ran out of groceries, the gas stations ran out of fuel, and the ATMs ran out of money. And the most terrible thing was that large convoys began to drive through my village to [CITY] - these are terrible tanks, infantry fighting vehicles, military buses and angry, angry people who were going to kill their brothers. Then they came to our houses, took food, money, beat people that were military, police. When groceries began to appear in stores, the prices were three times more expensive until February 24. There was absolutely not enough money, people started quarreling among themselves. Now at work they have been transferred to simple. I really hope that this summer everything will be over and we will be fat, peaceful and bright, as it was before February 24. How has my life changed today? It has become difficult, there is not enough money, children constantly ask when it will end? We adults understand, our children are children of war and will always remain in their memory. But we hope for the best. We believe in our valiant soldiers and that everything will be fine. We need to keep in touch with each other and inspire. The main thing is not to lose

heart. We fought, we fight and we will fight. Victory will be ours. Glory to Ukraine!

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 299

ВІК: 35

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 31-35

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: одружений/а

ОБЛАСТЬ: Запорізька область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:

Окуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Ні

ОСВІТА: вища базова (бакалавр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-06-11

Проміжок часу: 2022 Літо

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Прокинувшись 24 лютого від вибухів о 5 ранку і крику чоловіка, що почалася війна я не повірила, що таке можливо в ХХІ столітті з нами в цьому цивілізовану світі, але ні насправді, було правдою. 1 годину я сиділа на дивані і дивилась в стелю і не знала, що мені робити, куди бігти??? Зібравшись, почала збирати необхідні речі для дітей, чоловіка, документи. Побігла в магазин закупила необхідне і почала чекати, що робити далі. Протягом перших днів повномасштабної війни головними моїм рішенням було питання про переміщення: переїжджати чи залишатися у своєму населеному пункті, чи виїжджати за кордон, чи евакуювати дітей і рідних. Рішення залишитися було пов'язане з втратою дому, майна, а також з розлукою з близькими людьми. На роботу не ходила два тижні. Згодом почали вимикати світло, воду, зв'язок, в магазині закінчилися продукти, на заправках паливо, гроші в банкоматах закінчилися. А найстрашніше - почали великі колони їхати через моє селище до [МІСТО] - це страшні танки, БМП, військові автобуси і люди злі, напишені, які їхали вбивати своїх братів. Потім вони прийшли до наших осель, забирали їжу, гроші, били людей ті, хто військові, поліцейські. Коли почали з'являтися продукти в магазинах, то ціни були космічні, втричі дорожчі, ніж до 24 лютого. Грошей зовсім не вистачало, люди почали сваритися між собою. Зараз на роботі перевели на простій. Дуже сподіваюсь, що за це літо все закінчиться і ми будемо жирно мирно і яскраво, як це було до 24 лютого. Як змінилося моє життя сьогодні? Стало тяжко, грошей не вистачає, діти постійно питають, коли це закінчиться? Ми дорослі розуміємо, наші діти - це діти війни і назавжди залишаться у них в пам'яті. Але сподіваємося на

краще. Віримо у наших доблесних воїнів та в те, що все буде добре. Треба підтримувати зв'язки один з одним та надихати. Головне не падати духом. Ми боролися, боремося та будемо боротися. Перемога буде за нами. Слава Україні!

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.